Ч. 71. Субота 29 марта (11 цьвітня) 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Болгарскі погляди на македоньску справу.)

Президент угорского кабінету, Сель, відїхав вчера вечером з Відня до Будапешту. У Відни полишив ся ще міністер гонведів бар. Феєрварі. Вчера відбула ся конференция в міністерстві війни під проводом міністра ґен. Пітрайха. В конференциї взяв участь також міністер оборони краєвої ґр. Вельзерсгаймб. Ті наради дотикали загального положеня внаслідок опозициї в угорскім соймі против войскових предложень і заведеня дволітної войскової служби. — Narodni Listy, обговорюючи бесїду посла Форшта в Ческім Броді, пишуть: Роками відрочуване рішенє западе, мусить запасти у весняній сесиї. Ніхто не сумніває ся о тім певно, що доля угодових предложень зависима від становища ческих послів, а так само відома річ, що чеські посли допущенєм першого читаня нікому не зобовязали ся лишити свобідним шлях для тих предложень. Они розпічнуть евентуально обструкцию на всїх шляхах і після всякої спроможности, і в тім поході против угоди возме участь вся ческа делеґация без ріжницї поглядів.

Болгарскі часописи так представляють теперішнє положенє в Македонії: Сарафов занятий тепер переглядом і інформованєм відділів македоньских добровольців. Достава оружия і муниції відбуває ся переважно щасливо. Македонцї хотять зневолити держави до інтервенциї для утихомиреня краю і суть переконані, що їм то удасть ся. Они бажають таких свобід, які вже мають инші балканьскі народи; але зовсїм не гадають відривати ся від Туреччини, бо розуміють, що самостійности вибороти собі не в силї, а до Болгариї зовсїм не мають охоти прилучати ся. За те в болгарскій армії поміж офіцирами панує такий погляд, що Македонія вже своїм ґеоґрафічним положенєм призначена для Болгариї, і длятого они готові кождої хвилї станути до бою за волю своїх братів. Тільки князь — так говорять офіцири — уважає свою армію ще за слабу і длятого остро противить ся военній охотї свого войска та забороняє офіцирам зближати ся до революцийних комітетів. Та военний настрій обхопив не тілько армію, але й весь болгарский нарід від гори до долу. Помагатя македоньским ватагам уважає ся всюди за патріотичний обовязок. Ті ватаги творять ся так, що інтеліґентні люди ідуть між нарід поучати его о людских і горожаньских правах, а для свого особистого безпеченьства окружають ся меншим чи більшим числом узброєних людий, котре згодом росте в сильнїйшу ватагу. З ними нічого спільного не мають ватаги альбаньскі, хиба то одно, що акция Альбанців єсть Македонцям наруку та що успіхи одних додають заохоти другим. Тайна управа македоньских комітетів виходить з Софії, де на око панує так мирний настрій, що подобає навіть на політичну рівнодушність; але коли вглянути глубше, то добачить ся у всїх верствах рух наче в улию. Що реформи, які Туреччина під напором Росиї і Австриї почала переводити в косівскім і монастирскім вілєтї, заселених переважно Альбанцями, викликали між тим племенем ворохобню, звернену головно против Росиї, поясняє ся так дотеперішним положенєм Альбанців як і їх бажанями на будуче. Названі повисше вілєти мали доси яку-таку автономію в найважнїйших справах управи, як в податкових та полїцийних. Тимчасом реформи уводять адміністрацийну централїзацию. З того пішли заворушеня так між католицкими як і між магомеданьскими Альбанцями, хоч тамті бажають автономії під охороною католицкої держави — найрадше Австриї, — а сї таки під магомеданьскою Туреччиною. Отже бажанє автономії і небезпечність утрати того, що вже мали, єднає одних і других; але при тім одні — католики — не хотять демонструвати против Австриї, а другі — магомеданці — против Туреччини. Длятого демонстрация одних і других звертає ся против Росиї. Заразом є то вираз відвічної завзятої ненависти Альбанців до славяньских і православних Сербів і Болгарів. Інтервенция сильнїйшої держави могла би тут зробити лад, але Туреччина після дотеперішних досьвідів ледво чи успіє що вдіяти.

Житє мотиля.

(З німецкого — А. Вайса).

Година осьма. Був ясний день, коли молодий метелик виповз з своєї кукли і почав жити. Ні батько, ні мати не стояли при его колисцї, бо сї чесні люди не мали часу вдоровити з окрема кожду новонароджену дитину, тим більше, що їх потомки множили ся з секунди на секунду. Досьвіта повитуха, стара нетля, добула его в перших мінутах житя і то з такою насильною байдужностию, з якою добуває ся що найменше ніклевий годинник. Она купала его в капли роси, що була ще доволї студена, обтяла ему вігті, вирвала молоді зуби, витріпала его кілька разів, а відтак притулила его до грудий, щоб і по горю пізнав молодість земного житя. Ледве одну годину тревали его блаженні дитячі літа. На те важко надлетів его батько. Старий числив майже дванайцять годин — взяв хлопця на руки, а усьміх розсіяв его утомлене лице, коли побачив, що за здоровець збільшив за годину его рідню. „Коли так дальше піде — сказав до повитухи — то вкоротцї буду міг короля наставити і цїлу армію“. — „Столичний уряд — додав, має тепер за богато дїла, щоби міг удержати моїх синів у взірцевім нагляді“.

Година десята. Тато не міг посьвятити богато часу свому синови. Він мусів вертати до своєї подруги. Добра жінка оказувала в своїм значіню матери аж надто велику пильність. Незадовго записала сина до висшої школи — у мотилїв тревають записи не так довго як у людий — і за одну годину він опустив на крилах університет з диплюмом доктора. Він научив ся їсти, пити і лїтати, ба навіть знаменито повзати, і задля сего віщували ему гарну будучність. Які надії розривали его груди, коли він з взірцевим сьвідоцтвом опускав університет, де працював майже пятьдесять і пять мінут в потї чола! Він наміряв передовсїм вибрати ся в дорогу, опісля хотів кандидувати о посольский мандат, а відтак стати державним міністром. А що він в повзаню був найлїпшим ученком, то в житю політичнім дожидали его найбільші успіхи. Оттак поперед всего бажалось ему пізнати сьвіт. Відшукав свого батька, що проводжував ревматика мокрими ногами по мокрій присні і просив его маленьку суму на дорогу. Старий не відмовив ему, однак не дуже одушевляв ся его наміром. „Будь осторожний в дорозї — сказала ему мама, коли прощав ся з нею. „Возьми з собою старий плэд і уважай, щоби тебе не переїхали...“

Година десята! З безжурностию відлетів молодий метелик з дому. Він задержував ся на кождій ростинї, на кождій цьвіточцї, і не зважав, що час летить скорше від него. Єго великі очи не виставали ему, щоби радїти красою сьвіта. В тім одушевленю він складав стихи в ногах.

Але в тім надземнім чувстві радости нарпасно перебила ему прозаічна потреба: він почув голод. Зовсїм природно, від чотириста секунд не мав нічого в устах. В корчику відкрив він щасливо приличну гостинницю. Злетів до неї, замовив собі звичайний обід і спожив его з великим смаком молодости.

Коли він обідав, до него присїв ся другий турист. Се був другий мотиль, вже не дуже молодий, але дуже чепурний, з острим рильцем і змученими очима. Він представив ся молодому метеликови, а той зараз пізнав, що має до дїла з песимістом, котрий затроює житє і собі і цїлому родови мотилїв.

— ...Бідний молодий приятель,— фільозофував песиміст елеґійно, — які розчарованя дожидають вас в житю. З тисячу вітрилами вибирає ся молодець на море і в найлїпшім випадї вертає.... провітрений до дому. Вам тепер видає ся кожда кертичана немов Чімборасо, однак незадовго доглянете в кождім ледівци маленьку порцию мороженого. Тепер бачите в кождім оцї дві дівчини.

— Що? — перебив цікаво молодий метелик.

— ...небо, але то небо незабаром так само не скаже вам нічого, як і око дівчини.... Бо що се за щастє на земли, за котрим гонять сотки, тисячі, міліони і міліярди крилатих ко-

Новинки.

Львів дня 10 го цьвітня 1903.

— **Іменованя.** П. Мiнїстер скарбу іменував в егатї урядників для удержаня в евіденциї катастру податку ґрунтового, старших ґеометрів евіденцийних кляси другої, Вільгельма Заячківского і Леопольда Дадея старшими ґеометрами евіденцийними першої кляси в осьмій клясї ранґи — П. Мiнїстер скарбу іменував ґеометрів евіденцийних першої кляси, Стефана Кілїяна і Иосифа Хшановского старшими ґеометрами евіденцийними другої кляси в девятій клясї ранґи.

— **Конкурси** розписали: Краєва рада шкільна на посаду учителя релїґії в мужескій учительскій семинариї в Залїщиках з речинцем внесеня подань до 25 с. м. — Краєва дирекция скарбу на посаду для удержуваня евіденциї катастру ґрунтового податку зі становищем службовим в Ряшові, зглядно на посаду евіденцийного ґеометра II. кл. з речинцем внесеня подань в протягу чотирох тижднів.

— **Кваліфікацийний іспит** на учителїв народних шкіл зложило в веснянім речинци с. р. загалом 369 учителїв, між ними 180 мужчин і 189 женщин. Такий самий іспит на учителїв видїлових шкіл зложило 45 учителїв, з того 21 мужчин і 24 женщин.

— **З перемиской епархії.** Канонїчну інституцию на парохію Берест, деканата мушиньского, одержав о, Петро Цапиньский. — Тит. радником еписк. консисториї іменований о. Данило Грицай, парох в Михалевичах, деканата дрогобицкого. — Крилошаньскі відзнаки одержали оо.: Данило Грицай, парох в Михалевичах і Василь Фидик, парох в Розлучи. — Завідательство парохії в Ростоцї великій одержав о. Василь Смолиньский. — Відпустку для поратованя здоровля на 10 тижднів одержав о. Андрей Тимкевич, парох в Желдци. — Намістництво продовжило дотацию з релїґійного фонду на дальший один рік для сотрудника в Вороблику корол. — До конкурсового іспиту з наук в цїли одержаня душпастирских посад визначені речинцї: I. день 19, 20 і 21 мая с. р. і II. день 10, 11 і 12 падолиста с. р. Кандидати, що хотять піддати ся конкурсовому іспитови при I. речинци, мають внести свої поданя до 5-го мая, при II речинци до 25-го жовтня. Кандидати, приступаючі до конкурсового іспиту вперве, мають залучити в своїх прошенях грамоту свого першого поставленя в душпастирстві. — До кваліфікацийного іспиту на катехитів видїлових шкіл, до котрого можуть приступити сьвященики і питомцї IV. року, визначено речинець на днї 19, 20 і 21 мая і на днї 10, 11 і 12 падолиста с. р. Предмети іспиту суть ті, які в згаданих школах викладають ся, а іменно: история біблїйна, доґматика і етика в обемі катехизма, лїтурґіка, короткий погляд на церковну історию і катехитика. На дану тему вироблять кандидати екзорту, а на довільну вибрану тему виголосять пробний виклад. Наміряючі до того іспиту приступити, мають свої поданя внести в першім речинци до дня 5 мая, а в другім до 25 жовтня с. р.

— **Репертуар руского театру у Львові.** Представлене в сали товариства „Gwiazd-и“ ул. Францїшканьска ч. 7. Недїля, дня 12-го цьвітня два представленя: на добродїйні цїли по полудни: „Трійка гільтаїв“, мельодрама чародїйска в 5 дїях Нестроя; вечером на добродїйні цїли; „Перехитрили“, комедия в 3 дїях зі сьпівами Кропивницького. — Понедїлок, дня 13-го цьвітня, передпослїдне представлене: по полудни: „Хата за селом“, драма з циганьского житя в 5 дїях зі сьпівами Носковского; вечером в понедїлок представленя не буде. — Второк, дня 14-го цьвітня: прощальне представлене: „Наталка Полтавка“, народна оперета в 3 дїях Котляревского, закінчить: „Завіщане“, дїло музичне Вербицкого.

— **З товариства „Труд“.** Отсим маємо честь завідомити, що з днем 1 цьвітня 1903 відкриваємо в льокалях нашого товариства у Львові (Ринок ч. 39 I. поверх) Сальон Мод під управою властительки концесіонованої школи моднярства знаної з своїх гарних та солїдних виробів моднярских п. Анни з Єсерів Григоровичевої. Завданєм нашим буде як найсовіснїйше услужити нашим П. Т. Гостям капелюхами найновійшого париского фасону в солїднім і гарнім викінченю по цїнах найприступнїйших. Просимо відвідати наш сальон мод, а надїємо ся, що численними закупнами наших виробів піддержите се перше руске предприємство наше. Замовленя письменні залагоджує ся відворотною почтою. — *Дирекция.*

— **Тиф пятнистий.** В охрестности Щирця було недавно тому кілька случаїв пятнистого тифу. Хороба ся єсть дуже заразлива, а особливо для лїкарів, котрих зване змушує їх стикати ся з того рода недужими. В той спосіб набавив ся сеї хороби і зелїзничий та судовий лїкар др. Акер. Єго привезли до Львова, заким ще хороба вибухла в цїлій своїй силї та примістили на клїнїцї у відділї для недуг заразливих. Єсть надїя, що дра Акера удасть ся уратувати.

— **Пішки довкола землї.** Сими днями загостив до Львова Француз Альберт Февре, котрий від трох лїт без перерви подорожує пішки по сьвітї, заложившись о 25.000 франків, що за 4 роки обійде довкола земску кулю. Доси звідав турист Францию, Бельґію, Голяндию, Швайцарию, Боснїю, балканьский півостров, Туреччину, Єгипет і Африку, отже має за собою поверх 30.000 кільометрів. В тій подорожи знищив 80 пар черевиків і три одяги. З Галичини удаєсь невтомимий Француз через Конґресівку, Литву і Росию на Сибір, звідки звернесь до Хін. Підчас подорожи зазнав турист чимало приємних і неприємних пригод. В Болгариї пр. пізнав сїльский арешт, в Туреччинї відобрано єму оруже, деинде подорожний дневник і всї папери. Однак турист не знеохочуєсь тими пригодами, бо в них власне знаходить головну приємність подорожи.

— **Огнї.** На фільварку Дубінка ad Середиця, повіта львівского, належачім до бар. Константина Бруніцкого, вибух сими днями огонь, котрий знищив хату і всї будинки господарскі разом зі значними запасами збіжа, соломи, сїна і знарядами рільничими. Крім того згоріло 17 коний, 18 волів, 2 бугаї, 8 коров, 13 штук ялівника і 10 лошат. — Дня 30 марта с. р. вибух огонь в Бовшеві, повіта рогатиньского, і знищив два обійстя господарскі а то Василя і Івана Барткових. Огонь мабуть підложили малі дїти лишені без дозору. Шкода виносить 5883 корон а була обезпечена лиш на 1000 корон.

— **Несовістні війти.** За згодою краєвого Видїлу ц. к. Намістництво зложило з уряду громадских начальників: Івана Відомского в Пивничній, повіта ново-сандецкого, против котрого веде ся карно-судове слїдство з причини обманьства на шкоду громади; Михайла Крупу в Кописнї, пов. добромильского і Матея Филипка в Янковицях з причини спроневіреня громадских гроший. Рівночасно поручило Намістництво староствам зарядити против виновників виточенє карно-судового слїдства.

мах. Гарний обідець, ладне становище і красні жінки. Але кажу вам, що ті всї утїхи пусті і не тривкі.

Можна одержати найгарнїйший обід і найгарнїйші жінки.... Єсть щастє на сьвітї, а то добре травленє, а єго нїхто не має. Вже Шопенгавер казав раз....

— Погодїть, — закликав посоловілий молодий метелик, бо та бесїда відбирала єму апетит.

— Погодїть, але менї годї слухати ваших мудрих речий; я не маю часу.

— Не маєте часу? А ви-ж маєте понятє о часї і просторони? ....Кант говорить....

— Здорові були — перебив єму молодець.

— Чогож так спішно?

— Живу вже три години на сьвітї, а ще не залюбив ся нї разу — пояснив метелик

Одинайцята година.

— Дївчино, я люблю вас! — закликав молодий метелик в одушевленю, коли голуба стрикоза в найкрашім дївочім вїцї вилинула на зустріч.

— Говоріть з моєю мамою — зашепотїла она, приглядаючись спершу пів секунди своєму хлопчикови.

І они разом удали ся до мами. Коли перелїтали попри себе, він непомірно щасливий спитав, як єї кличуть.

Она відповіла: „Після Лїнне: Пуелля, однак дома кличуть Пу!“ Блаженно зашепотїв до неї: „О Пу! як щиро молю тебе!“ Она не сказала нї слова, але єї очи подобали на підручник листів залюблених.

Єго серце било ся голосно, коли станув перед материю своєї судженої. Стара, але ще струнка стрикоза в зеленій тоалетї вийшла і спитала, чого він хоче.

— Ваша панночка доня заявила, що можу з вами говорити....

— Ти, Пуню, дуже розумна — замітила стара, звернувши ся до дочки, а відтак приязно склонилась несьміливому женихови і висказала отсї значучі слова:

— Прошу сїдати, любий приятелю і поводїть ся, як би у себе дома.

— Передовсїм мушу представити ся — міркував молодий мотиль — бо не можу надїяти ся, щоби они мене знали.

— О я вас дуже добре знаю — сказала мала — ви двайцять пятьлїтний син, батько дуже богатий, ви недавно зложили іспит на унїверситетї, а тепер вояжуєте.

Він погордів, коли дізнав ся, що єго тут знають. Він сего не знав, що кожда мати, котра хоче дочку видавати замуж, знає всїх молодцїв так добре, як свою кишеню.

— Так справдї, я вояжую — замітив доперва тогдї. — Але ся подорож доперва тодї буде менї люба, коли ви, панї, видасте руку своєї дочки!

— Радо, мій пане — заговорила она — але сегодня не жїнчина мати, а отець мужа робить недогоди тому, що віно звичайно для него за мале. Ми бідні. мій пане, бо моя Пуелля єсть сїмдесятьтретою дочкою, котру я зневолена вивінувати.

— Панї, для мене золото то тілько примха — закликав мотиль.

— В кождім случаю поговоріть зі своїм батьком — відповіла розумна жінка.

Він поцїлував праве крило і вийшов.

Пуня провадила єго зі сльозами в очах і сказала: „Я тебе люблю і нїчиєю не буду тілько твоєю“.

— Клену ся тобі, що тебе не покину — запевнив він.

— До послїдного віддиху любити буду тебе і дожидати... хоч би і тисяч мілїонів секунд — хлипала она.

Дванайцята година. По полудни він вернув до дому і поспішив до свого батька.

Старий мотиль лежав в ліжку тяжко хорий, при нїм стояв лїкар і усьміхав ся. Се не віщувало добра. Молодий мотиль кинув ся навколїшки і благав вітця о благословеніє. Старий спитав слабим голосом про віно, а коли почув, що Пу бідна, не лиш відмовив єму, але ще загрозив проклоном, наколиб син одружив ся з жебрачкою. Цїла родина стала кричати, горлати і закидувати непорадному синови. Однак залюблений заявив: Она або жадна! Немічний старець заговорив ледво чутно:

— Мій сину, недалеко нас живе золота муха. Цїла родина померла на інфлюенцу. У неї є вихованка, чудова дитина, котра цїле майно наслїдить. Отсю дївчину вибрав я для тебе, то з нею звінчай ся...

В розпуцї син опустив дім родичів, а в єго души збудило ся бажанє, щоби ґімназияльний ученик заппилив єго.

Друга година. — Хотїв наложити на себе руку, але до того не мав нї оружия, нї відваги. Так відтягнув ся він до самого житя, щоби жити лише споминами про свою любку. Майже цїлу годину печалив ся, але опісля признав, що єго мука не має нїякої цїли. Крім того рішив ся пуститись знов в дорогу. Вкоротцї образ Пу погасав в єго серцю і він одного ранку полетів до тої золотої мухи, про котру говорив єму батько. Хотїв оженити ся з вихованкою, однак запізно прийшов, бо вихо-

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** видано в місяци марти с. р. 7.506 важних поліс на суму 8,005.613 кор. обезпеченої вартости з премією 72.695 кор. 70 сот., разом в I кварталї с. р. видано 19.122 поліс на суму 21,867.603 кор. з премією 187.568 кор. 15 сот. Попередного року за той сам час було 15.641 поліс на суму 18,372.386 кор. з премією 153.002 кор. 17 сот. т. є. сего року о 3.481 поліс і 34.565 корон 98 сотиків премії більше.

На шкоди був март с. р. обильний наслїдком частих і великих пожарів в краю. Більші пожари приключили ся в Долинї, Мистковичах, Чертежи і Дідушицях вел. В мартї зголошено 136 шкід, проте разом від 1 січня по конець марта с. р. 283 шкід з котрих 275 вже виплачено, 3 шкоди находять ся в лїквідациї, а виплату 5 відшкодовань (в сумі 1.990 корон) на разї з причин правних здержано.

Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідациї виносить brutto 146.009 кор. 63 сот.; з чого по потрученю части реасекурованої, лишаєсь на власний рахунок 68.467 корон 72 сот.

— **Товариство взаїмного кредиту Дністер у Львові.**

Стан за I квартал 1903.

I. Вкладки щадничі:

Стан на початку року 1257 вкладок в сумі кор.	1,103.333 40
від $^1/_1$ до $^{31}/_3$ вложило 439 сторін К 196.535 39 с.	
від $^1/_1$ до $^{31}/_3$ виняло 255 сторін К 88 812 92 с.	
остає 31/3 с.р. 1352 на К	1,211.055 87

II. Позички на скрипти і векслї:

Стан на початку року 2163 позичок в сумі К . .	1,239.243 46
від $^1/_1$—$^{31}/_3$ уділилисьмо 175 позичок К 103.740 с.	
від $^1/_1$—$^{31}/_3$ сплачено 119 і рати К 136,823 89 с.	
остає 31 марта с. р. 2219 позичок на суму К . .	1,206.159 57

а то: 2014 позичок на скрипти в сумі К 1,075.422 40 с. і 205 позичок на векслї в сумі К 130.737 17 с.

III. Членів прибуло 136, виступило 73, остає 2455 членів.

IV. Сума уділів декларованих К 128.550— вплачених К 96.544 12 с.

V. Фонд резервовий:

Специяльна резерва і фонд на ріжницю курсів кор.	14.871 64
фонд власний разом (IV. + V)	111.415 76

VI. Сума всїх активів товариства виносить кор. . . 1,384.819 33

а то: на позичках як висше кор. .	1,206 159·57
в цінних паперах	85.982 —
в руских тов. вкладки кор.	55.177 23
готївка (в касї, в щадници почтовій і на рах. біж.	37.500·53

Товариство уділило в тім кварталї крім иньших позички парцелянтам в Підгайчиках (пов. Золочівского), в Олеську і Коцюбиньчиках (пов гусятиньского), — натомість сплатили часть позичок парцелянти Пукова (пов. рогатиньского) Просимо звертати ся дальше о більші позички гіпотечні, потрібні при купнї землї. — Від позичок числить ся $5^1/_2$% і додаток 1% на кошти адмінїстрациї (при сплатї в 20 ратах $^1/_2$ річних виносить рата амортизацийна 6·72%).

Вкладки принимає ся на 4%.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 10 цьвітня. Наради ведені вчера в мінїстерстві війни, не довели — як впевняють віденьскі часописи — до ніякої зміни ситуациї.

Амстердам 10 цьвітня. Страйкує тут около 25.000 робітників. Головно страйкують робітники зелїзничі, до котрих прилучила ся також часть робітників будівельних і ґазових.

Петербург 10 цьвітня. Росийска праса, обговорюючи зміну конституциї в Сербії, не похваляє єї, лише „Сьвет“ висказує вдоволенє із становища короля Александра і хвалить єго рішучість.

Константинополь 10 цьвітня. Стан здоровля консуля Щербина майже безнадійний. Вояка Ібрагіма, що стрілив до консуля в Митровици, засуджено на 15 лїт примусових робіт. Росийскі круги уважають той засуд за надто лагідний.

Париж 10 цьвітня. Дня 1 мая повитає президент Любе короля Едварда на парискім двірци На другий день відбуде ся ґалевий обід, а вечером представленє в театрі. Король від'їде з Парижа дня 4 мая.

Надіслане.

Виданя руского товариства педаґоґічного:

— **Абу Касимові капцї.** Арабска казка, написав Іван Франко. (Друге поправлене виданє). Цїна 60 с. Се книжочка така, що єї дуже радо буде читати і малий школярик і ґімназияст і селянин і чоловік з міскої інтеліґенциї, а кождий сердечно усьміє ся з тої казки.

— **Народні Думи** II. частина. З ілюстрациями. Впорядкував і пояснив др. М. Пачовский, ц. к. професор акад. ґімназиї. Цїна 55 с. Книжочка ся пригожа а навіть потрібна головно для старшої молодежи і тих, що хотять пізнати скарби нашої народної словесности, головно же наші народні думи. Др. Пачовский підняв ся вдячної роботи, коли зібрав, впорядкував і пояснив так важний предмет нашої народної словесности та заслужив собі за се на повнє признанє. Гарні ілюстрациї піднося ще більше вартість сеї книжочки.

— **Повістки для молодіжи** Е. Ярошиньскої. Цїна 24 с. Містять в собі 8 оповідань.

— **Мами.** Нариси із нашої домашної педаґоґії. Віри Лебедової. Цїна 20 с.

— **Етноґрафічна карта Руси-України і Білої Руси.** Коли хто цікавий знати, кілько руского народу на сьвітї, як він розміщений і де границї цїлого руского населеня, нехай купить собі етноґрафічну карту Руси-України, виданя руского товариства педаґоґічного.

Виданя Товариства „Просьвіта:

— **В глухім кутї.** Оповіданє. Написав Богдан Лепкий. Книжочка ч. 3 за 1903. Загальне число 274. Цїна 20 сотиків.

...ванка саме тоді вийшла нещасливо за другого чоловіка.

Трета година. — Мимо того не хотів вертати до самітного житя. Лишив ся в містї і здивував ся, коли голяр замітив, що єго борода посивіла. Не диво; на плечах мотиля тяготїло вже шість годин. Він велїв почернити бороду і став міркувати про богату жінку. А що ніяково було тратити час, він запукав до найкрасшої і найбогатшої дівчини, однак она бризнула єму в лице безсердечними словами:

— Ви можете менї вітцем бути, коли ви взагалї не за старі для моєї мами.

Четверта година. — Біда не ломить, а наставлює зелїзо. Мотиль старів ся, єго поетичні мрії, єго великодушні вибаги з'огидли єму і перед ним зазначила ся одна цїль: збогатїти подружєм. Однак щастє не хилило ся на єго бік. Єму розходило ся о ту маленьку дрібку, а єї нїхто не хотїв додати. Коли він не міркував про богату і молоду, а коли вже майже вдоволював ся нею і не бажав краси, єму давали богату, але стару і погану. І коли він вже рішав ся на неї, не знати відки виринали богаті вдівцї, що бороздили єму в дорозї. Скоро провідав, що єго приятель умер, пігнав ся, скілько могли єго крила, до полишеної, взглядно богатої вдови. Заливала ся гіркими. Він жертвував їй свою руку, она розсьміяла ся. „Пождіть. Бодай годину мушу носити жалобу... так бодай для людий, що сказали би“...

— Ласкава панї, в мене нема часу дожидати — скричав він бішено і кинув ся проч.

Шеста година. — Змучений і зломаний пустив ся на рожу. Солодкий запах впливав на него користно... Сутїни вечера огортали землю, а до єго серця закрала ся правдива мелянхолїя. Нараз почув коло себе шелест. Оглянув ся і постеріг нетлю. Она поводила ся гарно і посилала єму любовні погляди; дав їй зрозуміти, щоби лишила єго в спокою і потонув в своїх думках. Мотиль для людий був колись символом безсмертности, а прецїнь він, той мотиль, чує себе так слабим, так умученим, так нужденним. Єго пукавцї вилетїли, єго очи стратили силу зору, а ноги опутав гостець. Він мав доперва десять годин віку, а єму здаєсь немов би він коли Ноя ковчегом їздив. При тім він жив дуже солїдно, бо лиш раз і то плятонїчно любив ся!...

І раз пригадалась єму перша, одинока любов, єго маленька стрекоза, єго Пуелля. І як она говорила „до постїдного віддиху буду тебе любити, дожидати“! Справдї, она кохає єго. Він хоче то всьо направити, злетїти до неї і нагородити єї довгу вірність.

Осьма година. — Важка була дорога, бо за кождим кроком старів ся. Однак надія побачити свою гарну, гнучку любку додавала єму сили. Наконець стрінув єї, але ледве пізнав. Погрушбала і постаріла ся, на лици бородавки і морщини, на ноги убрала суконні чоботи.

Се вкололо єго в саме серце.

— Що тобі у голову напило? — спитала она.

— Біг заплать! — прошепотів він щасливий.

За той час стала прабабкою!

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).